

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. birželio 7 d.*

Byloje C-362/05 P

dėl 2005 m. rugsėjo 23 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Jacques Wunenburger, atstovaujamas advokato E. Boigelot,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai J. Currall ir G. Berscheid, padedant advokatui V. Dehin, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts (pranešėjas), teisėjai R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský ir T. von Danwitz,

generalinė advokatė J. Kokott,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2007 m. vasario 15 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Savo apeliaciniu skundu J. Wunenburger prašo panaikinti 2005 m. liepos 5 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Wunenburger prieš Komisiją* (T-370/03, Rink. VT, p. I-A-189 ir II-853, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė jo ieškinį, pareikštą prašant panaikinti tris

per paskyrimų procedūrą priimtus Europos Bendrijų Komisijos sprendimus (toliau kartu – ginčijami sprendimai). Šiais sprendimais Komisija, veikdama kaip Paskyrimų tarnyba, paskyrė į pareigas kitą kandidatą ir atmetė apeliančio kandidatūrą bei jo pateiktą skundą.

Teisinis pagrindas

- 2 Šiai bylai taikomos Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – PTN) redakcijos 7 straipsnio 1 dalis nurodo:

„Paskyrimų tarnyba, vadovaudamasi vien tarnybos interesais ir neatsižvelgdama į pilietybę, kiekvieną pareigūną paskiria ar perkelia į jo lygį atitinkančias pareigas jo pareigų grupėje.

<...>“.

- 3 PTN 25 straipsnio antroji pastraipa išdėstyta taip:

„Apie bet kokį sprendimą, susijusį su konkrečiu asmeniu, kuriam taikomi šie Tarnybos nuostatai, tuojau pat raštu pranešama atitinkamam pareigūnui. Bet kokiame sprendime, kuris daro neigiamą poveikį pareigūnui, nurodomos tokį sprendimą pagrindžiančios priežastys.“

4 PTN 29 straipsnio 1 dalis nurodo:

„Prieš užpildydama laisvą darbo vietą institucijoje, Paskyrimų tarnyba visų pirma atsižvelgia į šiuos dalykus:

a) ar postas gali būti užimtas perkeliant pareigūną, ar paaukštinant darbe institucijos viduje;

<...>

ir tada laikosi konkursų tvarkos, pagal kurią įvertinama kvalifikacija arba rengiami testai, arba ir įvertinama kvalifikacija, ir rengiami testai <...>“.

5 PTN 45 straipsnio 1 dalis numato:

„Sprendimus dėl paaukštinimo priima Paskyrimų tarnyba. Pareigūno pareigos paaukštinamos paskiriant į aukštesnį jo pareigų grupės lygį. Pareigos gali būti paaukštintos tik pareigūnams, atrinktiems iš ne mažiau kaip minimalų laikotarpį savo lygyje išdirbusių pareigūnų, apsvarsčius pareigūnų, kurių pareigos gali būti paaukštintos, nuopelnus ir ataskaitas apie pareigūnus.<...>“.

Faktinės bylos aplinkybės

- 6 2002 m. rugsėjo 19 d. Komisija paskelbė pranešimą apie laisvą darbo vietą COM/138/02 (toliau – pranešimas apie laisvą darbo vietą) *EuropeAid* bendradarbiavimo tarnybos „Afrika, Karibai, Ramusis vandenynas“ C direktorato direktoriaus A 2 lygio pareigoms užimti. Pranešime apie laisvą darbo vietą buvo nurodytos šios užduotys: užtikrinti veiksmingą ir produktyvų ilgalaikių veiklos projektų ir programų valdymą pradedant nuo jų nustatymo iki galutinio įvertinimo, parengti valdymo decentralizavimo procedūrą, perleidžiant valdymą Afrikos, Karibų ir Ramiojo vandenyno valstybių delegacijoms, bei jį prižiūrėti. Buvo reikalaujama turėti didelę personalo valdymo patirtį, vadovavimo didelėms grupėms, jų mobilizavimo bei priežiūros patirtį bei prioritetų nustatymo ir komunikacijos gebėjimų.
- 7 2002 m. rugsėjo 27 d. apeliantas, tuo metu Išorinių santykių generalinio direktorato A 3 lygio pareigūnas ir Komisijos delegacijos Kroatijoje vadovas, kartu su kitais devyniais kandidatais pateikė savo kandidatūrą nagrinėjamos pareigoms užimti.
- 8 Pasikalbėjęs su kiekvienu kandidatu, 2002 m. lapkričio 18 d. *EuropeAid* bendradarbiavimo tarnybos generalinis direktorius (toliau ? generalinis direktorius) raštu (toliau – generalinio direktoriaus raštas) Komisijos Personalo ir administracijos generalinį direktoratą informavo, kad jis kandidatus suskirstė į dvi grupes. Pirmajai grupei priskirti šeši kandidatai, kurie buvo „laikomi tinkamais vykdyti pareigoms priskirtas užduotis ir kurie <...> atitiko šioms pareigoms užimti nustatytus reikalavimus bei tikslus“, o antrąją grupę sudarė keturi kandidatai, kurie „neatitiko visų nagrinėjamos pareigoms užimti reikalingų kvalifikacijos, kompetencijos arba sugebėjimų reikalavimų“. Apeliantas buvo priskirtas antrajai grupei.

- 9 Paskui Paskyrimų patariamasis komitetas (toliau – PPK) sudarė šešių kandidatų sąrašą, kuris atitiko generalinio direktoriaus rašte nurodytą pirmąją grupę. 2002 m. gruodžio 12 d. Sprendimu PPK nusprendė, jog kitoje atrankos procedūros stadijoje reikia svarstyti keturias kandidatūras, tarp jų ir A. Naqvi kandidatūrą. 2003 m. sausio 8 d. Komisija, veikdama kaip Paskyrimų tarnyba, paskyrė A. Naqvi į atitinkamas pareigas (toliau – sprendimas dėl paskyrimo).
- 10 2003 m. kovo 11 d. raštu apeliantas buvo informuotas, kad jo kandidatūra nagrinėjamos pareigoms nebuvo atrinkta (toliau – sprendimas atmesti kandidatūrą). 2003 m. balandžio 2 d. dėl sprendimo dėl paskyrimo jis pateikė skundą. 2003 m. liepos 14 d. buvo priimtas sprendimas šį skundą atmesti (toliau – sprendimas atmesti skundą).
- 11 2004 m. kovo 11 d. Komisijos sprendimu, įsigaliojusiu balandžio 1 d., pagal PTN 50 straipsnį A. Naqvi buvo atstatydintas iš užimamų pareigų. Priėmus šį sprendimą pradėta nauja atrankos procedūra (toliau – antroji atrankos procedūra), kurioje apeliantas dalyvavo kaip kandidatas. Jo kandidatūra nebuvo atrinkta, bet jis šios antrosios atrankos procedūros neužginčijo.

Ieškinys Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

- 12 Apeliantas pareiškė šį ieškinį dėl ginčijamų sprendimų panaikinimo, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2003 m. lapkričio 5 dieną.

- 13 Komisija nurodė, kad nereikia priimti sprendimo, arba, nepatenkinus pirmojo reikalavimo – atmesti apelianto reikalavimus.
- 14 Komisija tvirtino, jog ieškinys prarado dalyką, nes A. Naqvi buvo atstatydyntas iš užimamų pareigų ir buvo pradėta antroji atrankos procedūra, kurioje dalyvavo ir apeliantas, dėl to jis prarado suinteresuotumą pareikšti ieškinį teisme.
- 15 Pirmosios instancijos teismas atmetė Komisijos reikalavimus, susijusius su nereikalingumu priimti sprendimą.
- 16 Viena vertus, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad byla išsaugojo dalyką, nes sprendimas dėl paskyrimo darė poveikį iki 2004 m. balandžio 1 d., o sprendimas atmesti kandidatūrą ir toliau darė poveikį.
- 17 Kita vertus, Pirmosios instancijos teismas, remdamasis 1988 m. balandžio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Apesco prieš Komisiją* (207/86, Rink. p. 2151, 16 punktas) ir 1996 m. rugsėjo 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *Marx Esser ir Del Amo Martinez prieš Parlamentą* (T-182/94, Rink. VT p. I-A-411 ir II-1197, 41 punktas), nusprendė, jog apeliantas išliko suinteresuotas sprendimo, susijusio su nagrinėjamos atrankos procedūros teisėtumu, priėmimu tam, kad ateityje analogiška atrankos procedūra nebūtų tariamai neteisėta.
- 18 Grįsdamas savo ieškinį dėl panaikinimo apeliantas pirmajame pagrinde nurodo tai, kad nemotyvuodama sprendimo atmesti skundą Komisija pažeidė PTN 25 straipsnio antrąją pastraipą.

- 19 Pirmosios instancijos teismas šį pirmąjį pagrindą atmetė, skundžiamo sprendimo 28–35 punktuose nurodydamas, jog iš sprendime atmesti ieškinį esančio motyvavimo galima suprasti svarbiausią šio sprendimo pagrindą bei įvertinti, ar buvo laikytasi PTN įtvirtintų atrankos procedūros teisėtumo sąlygų.
- 20 Savo antruoju pagrindu apelianas nurodo PTN 7 straipsnio, 29 straipsnio 1 dalies a punkto ir 45 straipsnio 1 dalies, teisėtų lūkesčių, vienodo požiūrio ir karjeros principų pažeidimą.
- 21 Šį antrąjį pagrindą Pirmosios instancijos teismas taip pat atmetė. Pirma, sprendimo 51–60 punktuose jis nurodė, kad pats generalinio direktoriaus dalyvavimas atrankos procedūroje nėra pažeidimas ir nedaro įtakos PPK nepriklausomumui. Todėl procedūra apeliantui negalėjo būti diskriminuojanti ir sukelti jam žalingų pasekmių. Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad sprendime atmesti skundą įtvirtinti kriterijai buvo minimi pranešime apie laisvą darbo vietą ir kad bet kuriuo atveju šie reikalavimai būdingi bet kokioms A 2 lygio pareigoms. Tokiomis aplinkybėmis teismas nusprendė, jog nereikia pervertinti generalinio direktoriaus rašte minimos „pareigų esmės“ sąvokos.
- 22 Ginčijamo sprendimo 61–83 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad A. Naqvi atitiko visus pranešime apie laisvą darbo vietą nurodytus reikalavimus ir kad atmesdama apelianto kandidatūrą Paskyrimų tarnyba nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos.

Šalių reikalavimai

23 J. Wunenburger Teisingumo Teismo prašo:

— pripažinti jo apeliacinį skundą priimtina,

— panaikinti ginčijamą sprendimą

ir, priėmus naują sprendimą,

— panaikinti sprendimą dėl paskyrimo,

— panaikinti sprendimą atmesti kandidatūrą,

— panaikinti sprendimą atmesti skundą,

— atmesti Komisijos pateiktą priešpriešinį apeliacinį skundą kaip nepriimtina arba bent kaip nepagrįstą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

24 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- pripažinti priešpriešinį apeliacinį skundą priimtina ir pagrįsta ir dėl to panaikinti ginčijamo sprendimo dalį, kurioje atmetami jos reikalavimai, susiję su nereikalingumu priimti sprendimą pirmojoje instancijoje,
- priimti sprendimą dėl bylinėjimosi išlaidų,
- nepatenkinus pirmojo reikalavimo, atmesti apeliacinį skundą kaip nepriimtina ar bent kaip nepagrįsta,
- priteisti iš J. Wunenburger bylinėjimosi šioje apeliacinėje instancijoje išlaidas.

Dėl priešpriešinio apeliacinio skundo

25 Kadangi sprendimą dėl pagrindinio apeliacinio skundo Teisingumo Teismas gali priimti tik atmetus pateiktą priešpriešinį apeliacinį skundą, pirmiausia reikia išnagrinėti šį priešpriešinį apeliacinį skundą.

Šalių argumentai

- 26 Grįsdama savo priešpriešinį apeliacinį skundą Komisija nurodo, pirma, kad tam, jog galėtų pripažinti apelianto suinteresuotumą pareikšti ieškinį teisme, Pirmosios instancijos teismas rėmėsi vien hipotetiniu argumentu, kad ateityje siekiama išvengti galimų panašių neteisėtumų atsiradimo pavojaus.
- 27 Šiuo atžvilgiu Komisija primena, jog apeliantas ginčija generalinio direktorato vaidmenį kandidatų atrankoje. Nagrinėjamu atveju kalbama vien apie faktinę aplinkybę, kuri kitu atveju neatsirastų. Be to, Pirmosios instancijos teismas plačiai išaiškino Teisingumo Teismo pateiktas išvadas minėtame sprendime *Apesco prieš Komisiją*, nes šiuo atveju paskyrimo aktui nebūdingas pasikartojantis pobūdis.
- 28 Antra, Komisija pabrėžia, kad neginčijamai būdamas suinteresuotas jam skirtu sprendimo, priimto antrojoje atrankos procedūroje, apskundimu, apeliantas nepareiškė ieškinio ir suteikė pirmenybę ieškiniui byloje, kurioje buvo priimtas skundžiamas sprendimas. Komisijos manymu, tai šios bylos atveju yra piktnaudžiavimas procesu, ir tą Pirmosios instancijos teismas turėjo pripažinti nuspręsdamas, jog nereikia priimti sprendimo.
- 29 Savo papildomame atsakyme į pateiktą priešpriešinį apeliacinį skundą Komisija pripažino padariusi klaidą, siūlydama apeliantui prašyti panaikinti antrojoje atrankos procedūroje priimtus sprendimus dėl paskyrimo, nes pasinaudojusi savo turima didele diskrecija tarnybų reorganizacijos srityje, ji jau buvo sumažinusi direktorių

skaičių ir to paties generalinio direktorato direktorių perkėlė į laisvas pareigas, kurias anksčiau užėmė A. Naqvi. Vis dėlto Komisija teigia, kad tos aplinkybės patvirtina teiginį, jog apeliantai palankus Pirmosios instancijos teismo priimtas sprendimas neturėtų praktinės reikšmės, nes ieškinys prarado dalyką.

- 30 Apeliantas mano, kad Komisijos pateiktas priešpriešinis apeliacinis skundas yra nepriimtinas, nes skundžiamas sprendimas nėra Komisijos nenaudai priimtas aktas, todėl skundą reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 31 Dėl bylos esmės apeliantas teigia, pirma, jog Komisijos pateiktas priešpriešinis apeliacinis skundas negali būti patenkintas, nes ji neįrodė, jog byla prarado dalyką.
- 32 Priešingai nei teigia Komisija, jis mano, jog atstatydinus A. Naqvi, jis negavo visko, ką būtų įgijęs panaikinus sprendimą atmesti kandidatūrą ir sprendimą dėl paskyrimo.
- 33 Be to, net jeigu antrojoje atrankos procedūroje jis galėjo pateikti savo kandidatūrą, dėl ginčijamų sprendimų atsiradęs neteisėtumas nebūtų panaikintas.
- 34 Antra, apeliantas mano, kad Komisija pernelyg apribojo suinteresuotumo pareikšti ieškinį teisme sąvoką, vengdama klausimo, ar apeliantas buvo suinteresuotas sprendimo dėl procedūros teisėtumo priėmimu ir sprendimo atmesti jo kandidatūrą teisėtumo priėmimu tam, kad šių neteisėtumų neatsirastų ateityje.

- 35 Apeliantas tvirtina, kad ginčijamo sprendimo 19 punkte nusprendamas, jog byla išsaugojo savo dalyką, Pirmosios instancijos teismas tik pritaikė nusistovėjusią teismų praktiką.

Teisingumo Teismo vertinimas

Dėl priešpriešinio apeliacinio skundo priimtinum

- 36 Pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio antrąją pastraipą apeliacinį skundą gali paduoti bet kuri byla pralaimėjusi šalis, kurios dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama.
- 37 Šiuo atžvilgiu pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką apeliacinis skundas, pateiktas dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo, yra priimtinas tiek, kiek šiuo sprendimu atmetas vienos iš šalių prieštaravimas dėl ieškinio priimtumo, nepaisant to, kad Pirmosios instancijos teismas toliau tame pačiame sprendime atmetė ieškinį kaip nepagrįstą (2002 m. vasario 26 d. Sprendimo *Taryba prieš Boehringer*, C-23/00 P, Rink. p. I-1873, 50 punktas ir 2005 m. vasario 22 d. Sprendimo *Komisija prieš max.mobil*, C-141/02 P, Rink. p. I-1283, 50 ir 51 punktai).
- 38 Šiuo atveju neginčytina, kad Komisija, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 12 punkto, Pirmosios instancijos teisme pareiškė prieštaravimą dėl reikalingumo priimti sprendimą ir, kaip nurodyta šio sprendimo 21 punkte, šis prieštaravimas buvo atmetas, be to, Pirmosios instancijos teismas ieškinį atmetė kaip nepagrįstą.

39 Taigi, vertinant priešpriešinio apeliacinio skundo, pateikto dėl sprendimo, kuriuo atmetamas ieškinys dėl bylos esmės, priimtinumą, nėra reikalo atskirti, ar Pirmosios instancijos teisme pareikštu ir atmetu prieštaravimu siekiama, jog ieškinys būtų atmestas dėl to, kad yra nepriimtinas, ar dėl to, kad prarado dalyką. Iš tikrųjų kalbama apie du procese iškilusių prieštaravimus, į kuriuos atsakius teigiamai, Pirmosios instancijos teismas negalėtų priimti sprendimo dėl bylos esmės.

40 Todėl Komisijos pateiktas priešpriešinis apeliacinis skundas yra priimtinas.

Dėl priešpriešinio apeliacinio skundo pagrįstumo

41 Kad atmetų Komisijos pateiktą prieštaravimą dėl reikalingumo priimti sprendimą, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 19 punkte nusprendė, kad byla išsaugojo dalyką, t. y. jog sprendimas dėl paskyrimo darė poveikį ir jog sprendimas atmesti kandidatūrą vis dar darė poveikį. Kita vertus, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 20 punkte nusprendė, kad apeliantas išliko suinteresuotas pareikšti ieškinį teisme, siekdamas išvengti, jog analogiškoje nagrinėjamai procedūroje ateityje nekiltų tariamų neteisėtumų.

42 Iš pradžių reikia priminti, kad atsižvelgus į ieškinio dalyką apelianto suinteresuotumas pareikšti ieškinį teisme turi egzistuoti pareiškiant ieškinį, nes kitu atveju ieškinys būtų nepriimtinas. Šis bylos dalykas, kaip ir suinteresuotumas pareikšti ieškinį teisme, turi išlikti iki teismo sprendimo priėmimo dienos, nes tai reiškia, jog bylos baigtis gali būti naudinga ieškinį pareiškusiai šaliai, antraip nebūtų reikalinga priimti sprendimą (šiuo klausimu žr. 1986 m. birželio 24 d. Sprendimo *AKZO Chemie prieš Komisiją*, 53/85, Rink. p. 1965, 21 punktą; pagal analogiją žr. 1995 m. spalio 19 d. Sprendimo *Rendo ir kt. prieš Komisiją*, C-19/93 P, Rink. p. I-3319, 13 punktą ir 2000 m. liepos 13 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Richard*, C-174/99 P, Rink. p. I-6189, 33 punktą).

- 43 Taigi, jeigu apelianto suinteresuotumas pareikšti ieškinį teisme išnyksta vykstant procesui, Pirmosios instancijos teismo sprendimas dėl bylos esmės negali būti jam naudingas.
- 44 Šiuo atveju neginčijama, jog pareikšdamas ieškinį apeliantas buvo suinteresuotas, nes ginčijami sprendimai yra jo nenaudai priimti aktai (šiuo klausimu žr. 1984 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Bensider ir kt. prieš Komisiją*, 50/84, Rink. p. 3991, 8 punktą; 2002 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Ispanija prieš Tarybą*, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 ir C-22/01, Rink. p. I-3439, 23 punktą). Todėl jo ieškinys buvo priimtinas.
- 45 Vis dėlto aišku, kad po to, kai atstatydinus A. Naqvi iš pareigų buvo pradėta antroji atrankos procedūra, ginčijami sprendimai nuo Pirmosios instancijos teismo sprendimo priėmimo dienos tapo negaliojantys.
- 46 Iš tikrųjų, kaip savo išvados 41 punkte nurodė generalinė advokatė, dėl šios antrosios atrankos procedūros sprendimas dėl paskyrimo apeliantui nedarė poveikio. Šis sprendimas neatskiriamas nuo sprendimo atmesti kandidatūrą ir sprendimo atmesti skundą ir jis tik patvirtina šiuos du pirmuosius sprendimus, o antroji atrankos procedūra tiek, kiek ji susijusi su apeliantu, panaikino bet kurio iš ginčijamų sprendimų pasekmes.
- 47 Vis dėlto tai, kad pareiškus ieškinį ginčijami sprendimai tapo negaliojantys, Pirmosios instancijos teismo neįpareigojo pripažinti, jog nėra reikalinga priimti sprendimo dėl to, kad sprendimo priėmimo dieną nebebuvo bylos dalyko arba suinteresuotumo pareikšti ieškinį teisme.
- 48 Pirma, reikia pripažinti, jog kai Pirmosios instancijos teismas priėmė sprendimą, byla turėjo dalyką, nes formaliai Komisija ginčijamų sprendimų nebuvo panaikinusi.

- 49 Todėl Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 19 punkte teisingai nusprendė, kad byla išsaugojo dalyką.
- 50 Antra, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, jog apeliantas gali išsaugoti suinteresuotumą pareikšti ieškinį teisme dėl Bendrijos institucijos priimto akto panaikinimo, siekdamas ateityje išvengti tariamai dėl šio akto atsiradusio neteisėtumo (šiuo klausimu žr. 1979 m. kovo 6 d. Sprendimo *Simmenthal prieš Komisiją*, 92/78, Rink. p. 777, 32 punktą; minėtų sprendimų *AKZO Chemie prieš Komisiją* 21 punktą ir *Apesco prieš Komisiją* 16 punktą).
- 51 Toks suinteresuotumas pareikšti ieškinį teisme išplaukia iš EB 233 straipsnio pirmosios pastraipos, pagal kurią panaikintą aktą priėmusios institucijos privalo imtis būtinų priemonių Teisingumo Teismo sprendimui įvykdyti (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Simmenthal prieš Komisiją* 32 punktą ir 1980 m. kovo 5 d. Sprendimo *Könecke prieš Komisiją*, 76/79, Rink. p. 665, 9 punktą).
- 52 Vis dėlto šis suinteresuotumas egzistuoti, tik jeigu tariamas neteisėtumas galėtų atsirasti ateityje, nesvarbu, kokios būtų bylos aplinkybės, kuriomis pareikštas ieškinys.
- 53 Ginčijamo sprendimo 20 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad apeliantas išsaugojo suinteresuotumą teismo sprendimo, susijusio su nagrinėjamos atrankos procedūros teisėtumu, priėmimu, siekdamas, kad analogiškoje nagrinėjamai procedūroje ateityje nekiltų tariamas neteisėtumas.

- 54 Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas rėmėsi apelianto pagrindu, susijusiu su atrankos procedūros neteisėtumu dėl to, kad kandidatų pirminės atrankos rezultatas buvo patvirtintas generalinio direktoriaus raštu. Šis teismas nusprendė, jog negalima atmesti tos prielaidos, kad analogiškoje vėlesnėje procedūroje generalinis direktorius gali turėti panašų vaidmenį.
- 55 Reikia įvertinti, ar šiuo atveju apelianto nurodytas tariamas neteisėtumas, kurio galimybę patvirtino Pirmosios instancijos teismas, įrodydamas esantį suinteresuotumą pareikšti ieškinį teisme, gali atsirasti ateityje, nepaisant bylos aplinkybių, kuriomis priimtas skundžiamas sprendimas.
- 56 Aišku, kad laisvoms pareigūnų darbo vietoms užpildyti skirti sprendimai, kaip savo išvados 45 punkte nurodė generalinė advokatė, niekada mechaniškai nesikartoja, t. y. kiekvienas sprendimas yra vienintelis ir nulemtas atitinkamų kandidatų turimos kvalifikacijos bei užimamų pareigų reikalavimų, kurie kiekvienu atveju gali labai skirtis, įvertinimo.
- 57 Vis dėlto šiuo atveju apeliantas ginčija ne tik ginčijamų sprendimų teisėtumą, bet ir jų priėmimo procedūrą. Iš tikrųjų apeliantas tvirtina, kad procedūra buvo diskriminacinė, dėl to ir neteisėta, t. y. nepaisant ginčijamų sprendimų turinio. Apelianto manymu, generalinio direktoriaus raštas apribojo PPK ir Paskyrimų tarnybos įgaliojimus, nes jie negalėjo vertinti pirminės atrankos nepraėjusių kandidatų kompetencijos ir sugebėjimų.

- 58 Be to, kaip savo išvados 47 punkte nurodė generalinė advokatė, kitaip nei skirtingų kandidatūrų užimti atitinkamas laisvas pareigas vertinimo iš esmės atveju, atrankos procedūros tvarka, kuri, apelianto manymu, numatė generalinio direktoriaus vykdomą pirminę atranką, privalomą PPK ir Paskyrimų tarnybai, gali būti pakartota ateityje analogiškose procedūrose.
- 59 Apelianto manymu, dėl šios priežasties atrankos procedūros nagrinėjamos pareigoms užimti tvarkos teisėtumo klausimas yra svarbus atsižvelgiant į būsimas kandidatūras užimti pareigas, kurios yra nagrinėjamos.
- 60 Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai ginčijamo sprendimo 20 punkte nusprendė, jog apeliantas išsaugojo suinteresuotumą pareikšti ieškinį teisme.
- 61 Atsižvelgus į tai, kas išdėstyta, reikia daryti išvadą, jog Pirmosios instancijos teismas, ginčijamo sprendimo 21 punkte atmesdamas prieštaravimą dėl reikalingumo priimti sprendimą, nepadarė teisės klaidos.
- 62 Todėl Komisijos pateiktą priešpriešinį apeliacinį skundą reikia atmesti kaip nepagrįstą ir priimti sprendimą dėl pagrindinio apeliacinio skundo.

Dėl pagrindinio apeliacinio skundo

Dėl pirmojo pagrindo

- 63 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantas nurodo faktų iškraipymą, o antroje dalyje – teisės klaidą bei prieštarinę ir nepakankamą motyvavimą.

Dėl pirmos dalies

- 64 Apeliantas mano, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė generalinio direktoriaus rašte pateiktus faktus.
- 65 Iš tikrųjų apeliantas iš šiame rašte pateiktos pastabos, jog A. Naqvi „kaip atrodo, <...> yra labiau tinkamas vykdyti patariamąsias, kritikos ir analizės funkcijas, o ne didelės darbuotojų grupės reorganizavimo ar vadovo funkcijas“, padarė išvadą, jog pastarasis negalėjo vadovauti didelei darbuotojų grupei ir ją motyvuoti, o apelianto manymu, toks sugebėjimas buvo svarbiausias nagrinėjamos pareigos.
- 66 Šiuo atžvilgiu iš EB 225 straipsnio ir Teisingumo Teismo Statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos matyti, kad apeliacinis skundas Teisingumo Teisme pateikiamas tik teisės klausimais, todėl tik Pirmosios instancijos teismas gali nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo išvados iš esmės neatitinka jam pateiktų bylos dokumentų, bei įvertinti šias faktines aplinkybes. Faktinių aplinkybių vertinimas nėra Teisingumo Teismo kontrolei pateiktinas teisės klausimas, išskyrus

atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas iškraipė faktus (žr. būtent 2001 m. spalio 2 d. Sprendimo *EIB prieš Hautem*, C-449/99 P, Rink. p. I-6733, 44 punktą; 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied prieš Komisiją*, C-105/04 P, Rink. p. I-8725, 69 ir 70 punktus bei sprendimo *Technische Unie prieš Komisiją*, C-113/04 P, Rink. p. I-8831, 82 ir 83 punktus).

⁶⁷ Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką tariamas faktų iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš bylos medžiagos, neatliekant naujo faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimo (žr. 2006 m. balandžio 6 d. Sprendimo *General Motors prieš Komisiją*, C-551/03 P, Rink. p. I-3173, 54 punktą; 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *JCB Service prieš Komisiją*, C-167/04 P, Rink. p. I-8935, 108 punktą ir 2007 m. sausio 18 d. Sprendimo *PKK ir KNK prieš Tarybą*, C-229/05 P, Rink. p. I-439, 37 punktą).

⁶⁸ Vis dėlto iš generalinio direktoriaus rašto analizės neaišku, ar Pirmosios instancijos teismas iškraipė faktus. Iš tikrųjų buvo aiškiai patvirtinta, jog A. Naqvi atitinka pareigų aprašyme nurodytus kriterijus, o tai generaliniam direktoriui leido jį priskirti kandidatų, tinkančių vykdyti nagrinėjamas direktoriaus pareigas, grupei. Todėl iš generalinio direktoriaus rašto negali išplaukti joks įrodymas, jog A. Naqvi neturėjo reikalaujamos kompetencijos užimti šias pareigas.

⁶⁹ Tad neiškraipydamas generalinio direktoriaus rašte pateiktų faktų Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 63–68 punktuose galėjo pripažinti, jog A. Naqvi faktiškai atitiko visus pranešime apie laisvą darbo vietą nurodytus reikalavimus, būtent, kad jis galėjo vadovauti didelei žmonių grupei.

- 70 Šiuo atžvilgiu, nors ir tiesa, kad pagal generalinio direktoriaus raštą gebėjimas vadovauti didelei darbuotojų grupei, ją mobilizuoti ir kontroliuoti buvo laikomas pagrindiniu kriterijumi, šiame rašte sąvokos „labiau“ vartojimą reikėtų suprasti kaip reiškiančią A. Naqvi turimos kompetencijos įvertinimą. Iš to negalima daryti išvados, kad jis neturėjo reikalaujamos kompetencijos užimti nagrinėjamų pareigų.
- 71 Taigi išnagrinėjus generalinio direktoriaus raštą neįrodyta, jog Pirmosios instancijos teismas būtų akivaizdžiai iškraipęs jame esančius faktus.
- 72 Todėl pirmojo pagrindo pirma dalis yra nepriimtina.

Dėl antros dalies

- 73 Savo pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantas tvirtina, kad, pirma, priešingai nei Pirmosios instancijos teismas yra patvirtinęs ginčijamo sprendimo 32 punkte dėl generalinio direktoriaus rašto, iš sprendimo atimesti skundą motyvavimo neįmanoma suprasti jo svarbiausių priežasčių. Todėl atmetęs pagrindą, susijusį su PTN 25 straipsnio antrosios pastraipos pažeidimu, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 28–35 punktuose padarė teisės klaidą.
- 74 Remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, iš EB 225 straipsnio, Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos ir Teisingumo

Teismo procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies c punkto išplaukia, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos skundžiamo sprendimo, kurį prašoma panaikinti, dalys ir teisiniai argumentai, kuriais pagrįstas šis prašymas. Apeliacinis skundas, kuris tik pakartoja ar pažodžiui išdėsto Pirmosios instancijos teisme pateiktus ieškinio pagrindus ir argumentus, įskaitant paremtus Pirmosios instancijos teismo aiškiai atmetomomis aplinkybėmis, neatitinka iš šių nuostatų kylančių pagrindimo reikalavimų (žr. būtent 2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Interporc prieš Komisiją*, C-41/00 P, Rink. p. I-2125, 15 ir 16 punktus ir 2004 m. sausio 22 d. Sprendimo *Mattila prieš Tarybą ir Komisiją*, C-353/01 P, Rink. p. I-1073, 25 ir 26 punktus).

75 Šiuo atveju siekdamas užginčyti Pirmosios instancijos teismo išvadą, jog nebuvo pažeista PTN 25 straipsnio antroji pastraipa, apeliantas savo apeliaciniame skunde nurodo tik argumentus, kuriais jis rėmėsi, grįsdamas savo Pirmosios instancijos teisme pareikšto ieškinio pirmąjį pagrindą. Pastarasis ginčijamo sprendimo 28–35 punktuose nusprendė atmesti šį pagrindą. Iš tikrųjų toks apeliacinis skundas tėra prašymas iš naujo išnagrinėti Pirmosios instancijos teisme pareikštą ieškinį, o tai pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį nepriskiriama šio Teismo kompetencijai (žr., be kita ko, 2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją*, C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 35 punktą ir 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją*, C-338/00 P, Rink. p. I-9189, 47 punktą).

76 Todėl šį kaltinimą reikia atmesti kaip nepriimtina.

77 Antra, apeliantas Pirmosios instancijos teismą kaltina tuo, kad atmesdamas jo pirmąjį pagrindą teismas ginčijamo sprendimo 28–35 punktuose nurodė prieštarigus ir nepakankamus motyvus.

- 78 Šiuo atžvilgiu iš Teisingumo Teismo statuto 36 straipsnio pirmo sakinio, skaitomo kartu su 53 straipsnio pirmąja pastraipa, išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismo sprendimai turi būti motyvuoti, jog asmuo, kuriam sprendimas daro poveikį, susipažintų su teismo sprendimo motyvais ir Teisingumo Teismui pateiktų pakankamai informacijos, kad šis galėtų vykdyti savo kontrolę (žr. minėto sprendimo *Technische Unie prieš Komisiją* 85 punktą ir nurodytą teismų praktiką).
- 79 Kaip generalinė advokatė nurodė savo išvados 66 punkte, šioje byloje Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 28–35 punktuose visapusiškai išnagrinėjo sprendimą atmesti skundą bei išsamiai ir neprieštarinčiai nurodė, kodėl, jo manymu, Komisija įvykdė jai tenkančią pareigą motyvuoti.
- 80 Vien dėl to, kad Pirmosios instancijos teismas dėl bylos esmės padarė kitą išvadą nei apeliantas, negalima pripažinti, jog skundžiamas sprendimas yra negaliojantis dėl motyvavimo stokos.
- 81 Todėl pirmojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtina ir kaip iš dalies nepagrįstą.
- 82 Taigi pirmąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo pagrindo

- 83 Savo antruoju pagrindu apeliantas Pirmosios instancijos teismą kaltina iškraipius tam tikrus faktus ir įrodymus bei padarius teisės klaidą dėl to, kad nepanaikino ginčijamų sprendimų, remdamasis tuo, jog buvo pažeisti PTN 7 straipsnis, 29 straipsnio 1 dalies a punktas ir 45 straipsnio 1 dalis.

Dėl pirmos dalies

- 84 Antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantas tvirtina, kad generalinio direktoriaus rašte pateikti vertinimai dėl jo ir A. Naqvi kandidatūros yra tapatūs, išskyrus, kiek tai susiję su „lankstumu reformoms“. Generalinio direktoriaus rašte A. Naqvi buvo priskirtas pirmajai kandidatų grupei būtent remiantis „pareigų esme“, tad akivaizdu, kad iš tikrųjų ši esmė susijusi su „lankstumu reformai“. Todėl pripažinęs, kad „esmės“ sąvoka neturi būti pervertinta, Pirmosios instancijos teismas sumažino pagrindinio kandidatų atrankos procedūros kriterijaus apimtį. Apeliantas taip pat nurodo, kad pranešime apie laisvą darbo vietą toks lemiamas kriterijus, kaip antai „pareigų esmė“, nėra nurodytas.
- 85 Taigi manydamas, kad „esmės“ sąvokos nereikia pervertinti ir nepatikrinęs procedūros atitikties pranešimui apie laisvą darbo vietą, Pirmosios instancijos teismas iškraipė turimus įrodymus.
- 86 Šiuo atžvilgiu, kaip savo išvados 74 punkte nurodė generalinė advokatė ir kaip tvirtina Komisija, reikia pripažinti, jog apeliantas Teisingumo Teismo prašė įvertinti Pirmosios instancijos teismo atliktus faktinius vertinimus, kurie, kaip buvo priminta

šio sprendimo 66 punkte, pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką priskiriami tik Pirmosios instancijos teismo kompetencijai, išskyrus tą atvejį, kai jo padarytos faktinės išvados yra netikslios dėl jam pateiktos bylos medžiagos ir jeigu buvo iškraipyti Pirmosios instancijos teismui pateikti įrodymai.

87 Tačiau apeliantas nepateikė įrodymų, jog iš bylos medžiagos būtų aišku, kad Pirmosios instancijos teismo padarytos išvados yra netikslios ar kad jis iškraipė įrodymus.

88 Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 55 punkte nusprendė, kad „esmės“ sąvoka kilusi iš generalinio direktoriaus rašto ir nereikėtų šios sąvokos pervertinti, nes tai tėra tik generalinio direktoriaus nuomonės apie kandidatų asmenines savybes išraiška, o ne naujo kriterijaus, palyginti su pranešimu apie laisvą darbo vietą, įtvirtinimas. Taigi šis faktų vertinimas yra Pirmosios instancijos teismo, šiuo atveju neviršijusio savo faktų bei įrodymų vertinimo įgaliojimų, kompetencija.

89 Dėl lankstumo reformai kriterijaus reikia pridurti, jog Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 57 ir 58 punktuose pripažino, kad reikalavimas, jog kandidatai sugebėtų tinkamai vykdyti reformas, aiškiai išplaukia iš pranešime apie laisvą darbo vietą nurodytos užduočių aprašomosios dalies. Šiuo atžvilgiu apeliantas nepateikė jokių įrodymų, patvirtinančių, kad ši išvada, atsižvelgus į bylos medžiagą, yra faktiškai netiksli ar kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė faktus.

90 Todėl antrojo pagrindo pirma dalis yra nepriimtina.

Dėl antros dalies

- 91 Savo antrojo pagrindo antroje dalyje apeliantas ginčija skundžiamo Pirmosios instancijos teismo sprendimo 54 dalyje pateiktas išvadas, kad generalinio direktoriaus turimi įgaliojimai vykdyti kandidatų pirminę atranką nedarė įtakos PPK nepriklausomumui. Apeliantas mano, jog *de facto* PPK saisto generalinio direktoriaus raštas, nes nebuvo jokių faktinių aplinkybių, leidžiančių jam iš naujo apsvarstyti direktoriaus atliktą vertinimą bei atrinkti kitus kandidatus. Taigi Pirmosios instancijos teismas nepripažino generalinio direktoriaus atliktos pirminės atrankos daromos įtakos atrankos procedūros PPK eigai. Šiuo atveju kaip tokios įtakos pavyzdį galima nurodyti tai, kad PPK sutiko pakviesti pokalbiui tik generalinio direktoriaus rašte pirmajai grupei priskirtus kandidatus.
- 92 Šiuo atžvilgiu, nors aišku, kad pateikus apeliacinį skundą gali dar sykį kilti Pirmosios instancijos teisme jau nagrinėtų teisės klausimų (žr. 2006 m. spalio 26 d. Sprendimo *Koninklijke Coöperatie Cosun prieš Komisiją*, C-68/05 P, Rink. p. I-10367, 55 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką), kaip ir nagrinėjamu atveju – atrankos procedūros teisėtumas, vis dėlto tokiu atveju turi būti nurodomi konkretūs apeliacinį skundą pagrindžiantys teisiniai argumentai. Šio reikalavimo neatitinka apeliacinis skundas, kuriame nepateikiami argumentai, konkrečiai skirti skundžiamame sprendime padarytai teisės klaidai nustatyti, o tik pakartojami arba pažodžiui išdėstomi ieškinio pagrindai ir argumentai (žr. minėto sprendimo *Koninklijke Coöperatie Cosun prieš Komisiją* 54 punktą).
- 93 Šiuo atveju reikia pripažinti, kaip tą padarė generalinė advokatė savo išvados 78 punkte, kad apeliantas tik pakartojo Pirmosios instancijos teisme pateiktą argumentą, kaip tai matyti iš skundžiamo sprendimo 39 punkto, nepateikdamas jokio kito argumento, kuriuo konkrečiai siekiama įrodyti, kad skundžiamame sprendime padaryta teisės klaida.

- 94 Todėl antrojo pagrindo antra dalis yra nepriimtina.
- 95 Taigi reikia atmesti visą antrąjį pagrindą.
- 96 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, jog reikia atmesti visą J. Wunenburger pateiktą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 97 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą, taikomą apeliacinėse bylose pagal Procedūros reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal šio reglamento 70 straipsnį bylose tarp Bendrijų ir jų tarnautojų institucijos pačios padengia savo išlaidas. Tačiau pagal šio reglamento 122 straipsnio antrąją pastraipą 70 straipsnis netaikomas pareigūno ar kito institucijos tarnautojo paduotiams prieš ją apeliaciniais skundams.
- 98 Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš J. Wunenburger ir jis pralaimėjo bylą, jis turi padengti bylinėjimosi išlaidas, susijusias su pagrindiniu apeliaciniu skundu. Tačiau kadangi J. Wunenburger prašė priteisti iš Komisijos su priešpriešiniu apeliaciniu skundu susijusias bylinėjimosi išlaidas ir ši pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti pagrindinį ir priešpriešinį apeliacinius skundus.**
- 2. Priteisti iš J. Wunenburger padengti su pagrindiniu apeliaciniu skundu susijusias bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Europos Bendrijų Komisija padengia su priešpriešiniu apeliaciniu skundu susijusias bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.